

som er ganske i Overensstemmelse med Flertallets, saa man vil se, at der ikke i og for sig er noget Unaturligt i at formulere den paa den Maade. Naar jeg saa spørger om, hvilke Indvendinger der reises derimod, tror jeg navnlig der er en Indvending, som det ærede Mindretal har gjort gjældende, at en saadan Straffebestemmelse skulde skræmme Mesteren fra at indlade sig paa Lærlingeforholdet. Men skulde det Hensyn være det ene afgjørende, maatte det føre til, at alle Straffebestemmelser i Lovforslaget udgik, navnlig ogsaa de Straffe, der ere fastsatte for væsentlig Tilfældesættelse af Pligter fra Mesterens Side; men naar man ikke vil gaa saa vidt, forekommer det mig ikke, at der kan være nogen Grund til at være særlig angstelig ved Straffebestemmelserne i § 1. Det er et rede og klart Forhold, hvad Mesteren skal gjøre for ikke at ifalde Straf, det er simpelt hen blot det, at han skal oprette en skriftlig Kontrakt, som Loven paabyder; saa er der ingen Fare for, at han skal blive straffet. Dernæst turde det vel ogsaa være, at man i denne Bestemmelse ser en uilbørlig Indskrænkning i den private Kontraktfrihed, men det tror jeg ikke paa nogen Maade kan siges. Det maa jo nemlig fremhæves, at vi ikke sætte nogen som helst Indskrænkning i Henseende til, hvad Parterne ville vedtage. Naar jeg undtager denne Årsvætid efter vort Forslags § 5, saa kunne de jo iverigt med Hensyn til Indholdet af Lærlingeforholdets Ordning vedtage, hvad de ville. Ville de vedtage, at Forholdet skal kunne hæves efter en vis Opsigelse osv., saa kunne de fuldstændig frit gjøre det. Hvad vi forlange, er blot dette: Hvad I saa vedtage, saa skriv det op, lad os faae Sort paa Hvidt for det, for at vi kunne være forviskede om, at det og det har været Meningen, at ikke den Eventualitet skal indtræde, at Mesteren tror, at han har faaet Lærlingen paa bestemt Tid, eller Lærlingen tror, at han er antagen paa bestemt Tid, og det saa viser sig, naar Forholdet har bestaaet i nogen Tid, at der er en Misforstaaelse tilstede og Parterne saa blive kjede af Forholdet og sige: „Nei det Lærlingeforhold kunne vi ikke have med at gjøre, der kunne vi aldrig faae Ret osv.“ Det er dette, vi ville forhindre, ved at sige: Vedtag, hvad I ville, men skriv det op. Det er derfor, skriftlig Kontrakt fordræs, det er en ren formel Indskrænkning i Friheden, men derimod er der ikke Tale om nogen som helst Realitetstvang med Hensyn til Forholdets Ordning. Dette er, hvad jeg havde at bemærke med Hensyn til vort Forslags § 1. — Med Hensyn til Forslagets § 2 have vi været enige om at lade den Bestemmelse udgaa, at en næringsdrivende Mandsperson, som er ugift eller Enke-mand, eller den gifte Mand, der ikke lever i Samliv med sin Hustru, maa ikke i sit Hus optage nogen umyndig eller mindreaarig Pige som Lærling, og da der ikke er stillet noget Forslag om at optage den, skal jeg indtil videre henholde mig

til den i Betænkningen givne Motivering. Derimod ser jeg, at et Par meget ærede Medlemmer have optaget Bestemmelsen om, at den Næringsdrivende, som ikke er fuldmyndig, skal være uberegtiget til at antage Lærlinge. Jeg maa indtil videre i saa Henseende henholde mig til Betænkningens Motivering, og skal iverigt ikke nærmere udtale mig om Forslaget før end jeg hører de ærede Forslagsstilleres Begrundelse deraf. Vor Betragtning er simpelthen den, at naar en Mand lovlig kan drive en vis Næring, se vi heller ingen Grund til, at han ikke skulde kunne oplære Joff deri. Vi have jo særlig allerede i Næringsloven den Bestemmelse, at man ikke kan faae Borgerstab eller Næringsbevis uden Fuldmyndighed, og vi have ikke ment, at der var nogen som helst Grund til at gaa videre, men iverigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at naar man udtrykkelig kræver, at den Næringsdrivende skal være fuldmyndig, skjønner jeg ikke rettere, end at man derved kommer ind paa Konsekventer, som man maa være sig bevidst, f. Ex., at det da egentlig ogsaa maatte være naturligt, at naar en Mand bliver umyndiggjort, maa Kontraktens Gyldighed bortfalde, thi, naar kun den, der er fuldmyndig, kan slutte Kontrakt, forekommer det mig ogsaa, at Umyndiggjørelsen maa være en Grund for Lærlingen til at ophæve Forholdet. Jeg ser ikke rettere, end at man derved kommer ind paa en hel Mængde Spørgsmaal, som jeg mener, at der ikke er Anledning til at komme ind paa. Hvad det andet Punkt angaar, som de ærede Forslagsstillere have medtaget, saa maa jeg bede det høje Thing undskyldte, at der er indløbet en Infurie, idet det ogsaa er vor Mening, at medtage den sidste Sætning under dette Underandringsforslag Nr. 2 til vor § 2: „medmindre han har erholdt Uresopreisning“. Det fremgaar af Betænkningen, at det har været vor Mening at medtage dette, og vi ville altsaa eventuelt stille Vædringsforslag i saa Henseende til 3die Behandling. — Jeg gaar dernæst over til Forslagets § 3. Her er en Bestemmelse, som Udvalget særlig har lagt Vægt paa, og som jeg særlig vil anbefale det høje Thing at stemme for. Det er nemlig den, at Lærekontraktens Varighed ikke i noget Tilfælde maa overstige 5 Aar. Jeg henholder mig i saa Henseende til den Begrundelse, der er givet i Betænkningen. Vi have ment, at det vilde være urigtigt, og hverken stemmende med Parternes Interesse eller med de almindelige Grundsætninger, som herste paa dette Omraade, navnlig angaaende Muligheden af at kunne binde sig i en vis Tid, at man gif ud over 5 Aar. Men derimod er der en Differens mellem os med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorlænge en Lærekontrakt skal kunne forbinde en Lærling, naar den er afsluttet, medens han var under 18 Aar. Det oprindelige Forslag har 20 Aar; Flertallet har ment at kunne blive staaende ved denne Grændse, men der er et